AUT, XLVIII, 2010, p. 217-224

COMPARTIMENTAREA FUNCŢIONALĂ A LIMBII[1]

de

Ioan OPREA

Atît pentru cunoaşterea comună, cît şi pentru cunoaşterea ştiinţifică, cuvîntul *limbă* se aplică unor realităţi culturale care sînt concepute nu numai ca fiind distincte de alte tipuri de realii, dar care au şi o evidentă identitate şi unitate, verificabile prin faptul că cei care le folosesc au conştiinţa că le aparţine şi că le asigură comunicarea fiind aceleaşi pentru toţi[2]. Cu toate acestea, chiar vorbitorii obişnuiţi şi, desigur, în mod deosebit, specialiştii constată şi admit că, în realitate, nu toţi vorbesc la fel cînd folosesc aceeaşi limbă, încît vorbirea (folosirea limbii în comunicare sau în dialogul interior) se prezintă mereu diferită de la un vorbitor la altul, de la un moment la altul şi de la o împrejurare la alta.

Din formulări precum cea întîlnită la G. W. F. Hegel, „*vorbirea* şi sistemul ei *limba*”[3], se poate înţelege că limba reprezintă aspectul sistematic (organizat şi esenţial) pe baza căruia se realizează vorbirea, iar gîndirea lingvistică a secolului al XIX-lea a făcut această distincţie între limbă şi vorbire, încît conceperea limbii ca activitate (ca *enérgeia*) de către hegelianul Wilhelm von Humboldt nu reprezintă, în principiu, decît admiterea faptului că ea se manifestă ca vorbire. Pînă la Ferdinand de Saussure nu s-au făcut însă delimitări conceptuale categorice între limbă şi vorbire, chiar dacă existenţa acestor realităţi fusese observată anterior, acest lingvist stabilind că „limba este instrumentul şi produsul vorbirii, dar asta nu le împiedică să fie două lucruri distincte”[4], limba fiind „un produs social al facultăţii limbajului şi un ansamblu necesar de convenţii necesare adoptate de corpul social pentru a îngădui exercitarea acestei facultăţi de

[1] Articolul păstrează grafia autorului.
[2] Vezi în acest sens Noam Chomsky, *Cunoaşterea limbii*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică, 1996, p. 21, 235.
[3] Georg Wilhelm Friedrich Hegel, *Filozofia spiritului*, Bucureşti, Editura Academiei, 1965, p. 257.
[4] Ferdinand de Saussure, *Curs de lingvistică generală*, Iaşi, Editura Polirom, 1998, p. 44.

BDD-A6461 © 2010 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 13:00:04 UTC)

către indivizi”[5]. S-a ajuns astfel să se determine, pe de o parte, limbajul, o facultate sau o aptitudine de (a construi şi de) a folosi sisteme de semne şi, pe de altă parte, limba reprezentată de un sistem de semne propriu unui grup uman (istoriceşte constituit), care se manifestă în vorbire prin acte individuale avînd structuri şi conţinuturi variate.

Opinia lui Saussure potrivit căreia obiectul lingvisticii este limba (iar nu vorbirea) a conferit teoriei sale un caracter mentalist şi, de aceea, urmaşii au încercat posibilităţi de a orienta lingvistica spre vorbire, spre faptele concrete, spre modalităţile ei de structurare şi spre elementele de care uzează. Pe acestă direcţie, Charles Bally a introdus categoria „actualizării”, concepută ca mecanism al trecerii limbii în vorbire, care presupune orientarea semnelor lingvistice spre obiecte[6]. Ulterior, distincţia saussuriană limbă – vorbire a fost detaliată prin sugestiile venite din opera lui Hermann Paul (sugestii pe care le-a receptat şi A. Philippide), încît, în 1934, danezul Louis Hjelmslev considera limba o realitate abstractă în raport cu vorbirea, care constituie practica ei individuală, iar această practică individuală are ceva comun care este *uzul*[7]. Următoarea treptă a abstractizării, după uz, este reprezentată de *normă*, adică de ceea ce este obişnuinţă în uz, iar, în cadrul normei, există un domeniu al elementelor stabilizate prin relaţii reciproce, al *sistemului*, ce constituie un al treilea nivel de abstactizare. Reluînd analiza, Eugen Coşeriu a stabilit că, pe baza vorbirii (care reprezintă actele de folosire individuală şi instanţială a limbii), se realizează norma, adică ceea ce în vorbire este repetare a modelelor anterioare, deci, ceea ce este stabil în vorbire. Urmează un al doilea nivel de abstractizare în raport cu vorbirea, care este sistemul, în care sînt cuprinse aspectele funcţionale, formele şi opoziţiile indispensabile, conţinute de normă. În consecinţă, arată Coşeriu, „*sistemul* şi *norma* aparţin unei stări de limbă”[8], vorbirea fiind terenul de realizare şi de creare a limbii.

Cert este, prin urmare, că şi Eugen Coşeriu admite că limba este altceva decît vorbirea, fiind abstractă în raport cu aceasta, aceeaşi concluzie reieşind şi din prima parte a studiului *Determinare şi cadru*, unde acest lingvist notează că „limba este, concret, un mod istoric de a vorbi, conform unei tradiţii”[9], prin urmare, un *mod de a vorbi*, iar **nu o**

---

[5] *Ibidem*, p. 36.
[6] Charles Bally, *Linguistique générale et linguistique française*, Quatrième édition revue et corrigée, Berne, Edition Francke, 1965, p. 77-100.
[7] Louis Hjelmslev, *Sistema lingüístico y cambio lingüístico*, Madrid, Editorial Gredos, 1976, p. 55-56.
[8] *Sistem, normă şi vorbire*, în Eugeniu Coşeriu, *Teoria limbajului şi lingvistica generală*, *Cinci studii*, Bucureşti, Editura Enciclopedică, 2004, p.105.
[9] *Determinare şi cadru*, în Eugeniu Coşeriu, *Teoria limbajului…*, p. 292.

BDD-A6461 © 2010 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 13:00:04 UTC)

vorbire, adică un act sau o sumă de acte de vorbire, încît „pentru lingvist, [limba] este *un sistem dedus din vorbire*”[10]. Cu toate acestea însă, Coşeriu se întreabă „«limba» însăşi ce altceva este dacă nu un aspect al vorbirii?”[11], pentru a conchide apoi: „*Din punctul nostru de vedere, studiul limbii e studiul unui aspect al vorbirii: un aspect al vorbirii care nu e abstract* (s.n.)*,* nici exterior vorbirii înseşi, şi care, fireşte, e fundamental, căci vorbirea este totdeauna istorică: înseamnă totdeauna «a vorbi o limbă»”[12]. Pentru a explica această identificare a limbii cu vorbirea, în sensul că limba ar fi una dintre speciile vorbirii, aceasta fiind, după Coşeriu, singurul mod de existenţă şi de manifestare a limbii istorice, acest lingvist afirmă în final că „un nume poate fi atît denumire a unui concept, cît şi denotare a unui obiect”[13]. Neîndoielnic, această precizare este corectă, dar, din identitatea denumirii pentru concept şi pentru fiecare dintre obiectele ce intră în sfera lui, nu rezultă şi identitatea de natură şi de esenţă dintre concept şi obiectele respective, încît conceptul să devină el însuşi un obiect în propria lui sferă. Or, afirmaţia „studiul limbii e studiul unui aspect al vorbirii” presupune o astfel de identitate.

Orice concept este, desigur, rezultatul unui şir de abstrageri şi, cu cît el este mai general, cu atîta este mai îndepărtat de situaţiile concrete, încît a relativiza sau a dizolva în concret o idee abstractă precum cea de „limbă”, sub care se cuprind realizări şi posibilităţi concrete ce se pot întruni sub sfera ei, nu este firesc. Ştiinţa fiind o construcţie raţională, lingvistica nu se poate constitui fără noţiunea independentă „limbă”, care, prin statut epistemologic, este altceva decît vorbirea, căci, fiind o abstracţie, conceptul „limbă” nu se poate situa printre realizările concrete care reprezintă vorbirea (actele de vorbire, discursurile, textele) şi este de natură diferită în raport cu acestea.

Cu toate acestea, aşa cum a arătat Saussure, prin *limbă* trebuie să se înţeleagă şi alte aspecte decît acela de a fi bază pentru vorbire, căci, observă acest lingvist, „limba nu este completă la nici unul [dintre vorbitori], ea nu există în chip perfect decît vorbită în masă”[14] şi, de aceea, se poate deduce de aici că limba se poate privi ca fiind unitară numai la nivel general, căci, chiar la acest nivel abstract, mintal, ea este neomogenă şi nu este cuprinsă în conştiinţa nici unui vorbitor. Ca atare, dacă în vorbire nu se actualizează limba în întregime, aceasta înseamnă că, de fapt, se actualizează limbi diferite sau limbi cu un grad de generalitate mai redus decît cel reprezentat de limba considerată în totalitate. Fenomenul este, de

[10] *Ibidem*.
[11] *Ibidem*, p. 290.
[12] *Ibidem*, p. 293.
[13] *Ibidem*, p. 301.
[14] Ferdinand de Saussure, *op. cit.*, p. 39.

BDD-A6461 © 2010 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 13:00:04 UTC)

altfel, explicabil, fiindcă nici una dintre instituțiile şi valorile sociale nu are o proiecție identică în conştiința indivizilor, oricît de coerent ar fi grupul pe care îl alcătuiesc. Există totuşi diviziuni ale limbii, specifice grupurilor umane, care relevă o particularizare sau o coeziune suficient de accentuate, încît specialiştii au stabilit că, în sincronie, o limbă prezintă diviziuni pe baza cărora se realizează vorbirea grupurilor umane, ce se constituie pe diferite criterii.

Constatarea că limba are varietăți regionale este veche, iar o disciplină specială, geografia lingvistică, a stabilit că, într-un moment al existenței ei, limba are dialecte şi graiuri. Dintr-o altă perspectivă, Saussure arăta că „un grad de civilizație avansat favorizează dezvoltarea unor limbi speciale (limba juridică, terminologia științifică etc.)”[15], fenomen pe care lingviştii Şcolii de la Praga l-au conceptualizat prin „stilurile funcționale”, ce reprezintă varietăți ale limbii literare, distincte printr-un număr de mijloace lingvistice specifice. Pe această bază s-a dezvoltat teoria stilurilor funcționale, care nu constituie un subiect al lingvisticii occidentale, dar care poate aduce precizări în legătură cu funcționarea şi cu evoluția limbii. Este drept însă că, pînă în prezent, nu s-a reuşit o sistematică a stilurilor funcționale unanim acceptate, iar schimbul de idei între specialiştii acestui domeniu din țări diferite este aproape inexistent. După R. A. Budagov, stilurile funcționale „sînt proprii în mod obiectiv limbii, independent de ceea ce deosebeşte sau nu deosebeşte vorbitorul în limbă”[16], identificînd „stilul oral şi stilul scris”, pe de o parte, şi „stilul beletristic şi stilul științific”, pe de altă parte.

Din aceste constatări rezultă că nu numai vorbirea prezintă variație, ci şi limba, însă această variație are cauze şi naturi diferite în cele două cazuri, căci, în vreme ce trăsăturile particulare ale vorbirilor decurg în cea mai mare parte din aspecte extralingvistice (obiectul şi condițiile comunicării, abilitatea şi dispozițiile vorbitorului, statutul interlocutorului etc.), variația limbii reprezintă diviziunile pe baza cărora se realizează vorbirea particulară a unor grupuri de vorbitori, iar nu a unor vorbitori individuali. Cea mai importantă distincție în cadrul limbii este cea stabilită de G. Ivănescu, între limba populară şi limba literară[17], două niveluri ale limbii care corespund celor două niveluri ale culturii din concepția lui Lucian Blaga, distincție ce se poate pune în legătură cu ceea ce R. A. Budagov numea „stilul oral şi stilul scris”, dar care nu reprezintă aceeaşi perspectivă. Principalele diviziuni ale limbii populare sînt cele provinciale, dialectele şi graiurile, iar, ale limbii literare, „limbile speciale”

[15] *Ibidem*, p. 45.
[16] R. A. Budagov, *Introducere în ştiința limbii*, Bucureşti, Editura Ştiințifică, 1961, p. 463.
[17] G. Ivănescu, *Storia delle parlate popolari e storia delle lingue letterarie*, în „Philologica”, II (1972), p. 5-26.

BDD-A6461 © 2010 Editura Universității de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 13:00:04 UTC)

amintite de Saussure sau stilurile funcționale, disocierile vizînd de data aceasta statutul social şi profesional al grupurilor de vorbitori, iar nu regiunea în care se află. Astfel se prezintă lucrurile în epoca modernă, cînd limbile literare sînt „comune", cuprinzînd spațiile naționale în întregime, dar, în epoca medievală, dialectele limbii populare puteau avea corespondente literare diferențiate, lipsind o limbă supradialectală.

Pornind de la această varietate de existență şi de manifestare a limbii considerate din punct de vedere sincronic, Eugen Coşeriu a propus o orientare a cercetării care să vizeze corespondența dintre varietățile limbii şi tipurile vorbirii. După Coşeriu, o limbă nu se manifestă în comunicare ca un mod unic şi invariabil de a vorbi, ci prin modalități diversificate şi mereu înnoite. Fiecare dintre aceste modalități se concretizează pe baza unui aspect interiorizat al limbii pe care orice vorbitor, ca reprezentant al unui grup căruia îi este propriu un tip de vorbire, îl are în conştiința sa. Ca atare, există în fiecare vorbire o limbă „care funcționează în discurs"[18], o *limbă funcțională*, în care „funcționează paradigmele şi opozițiile lingvistice"[19], ca formă particulară a limbii pe care se realizează vorbirea. Rezultă de aici că o limbă funcțională este o formă determinată a limbii istorice, formă care se actualizează în actele de vorbire, iar limba istorică este o însumare de limbi funcționale.

Intenția declarată a demersului lui Eugen Coşeriu este de a orienta lingvistica spre studiul vorbirii, iar nu al limbii, aşa cum preconiza Ferdinand de Saussure. În acest caz, cercetarea s-ar iniția prin stabilirea tipurilor de vorbiri (sau de discurs) spre determinarea limbilor funcționale şi spre realizarea taxinomiilor. În realitate însă, Coşeriu porneşte tot de la limbă ca totalitate (limba istorică), în spațiul căreia distinge elementele ce nu țin de „tehnica liberă" şi, prin urmare, nu pot da specificitate limbilor funcționale, pentru a stabili apoi criterii de clasificare. Astfel se construieşte o sistematică a limbilor funcționale, fără a se realiza o identificare şi o enumerare, măcar parțială, a lor. *Arhitectura limbii*, adică modul ei de alcătuire din perspectiva elementelor componente şi a aspectului compozițional care-i dă unitate, comportă, după acest lingvist, „cel puțin trei tipuri de varietate": „1) varietate în spațiu: 2) varietate între straturile sau păturile socioculturale ale societății şi 3) varietate între scopurile expresive, determinate de elementele fundamentale ale actului lingvistic concret, care sînt în afară de vorbitor"[20]. Aceste tipuri sînt efectul a trei fascicule de diferențe determinabile într-o limbă istorică: 1) diferențe

[18] *Limba funcțională*, în Eugeniu Coşeriu, *Lecții de lingvistică generală*, Chişinău, Editura ARC, 2000, p. 250.
[19] *Arhitectura şi structura limbii*, în Eugen Coşeriu, *Prelegeri şi conferințe*, Iaşi, 1994, p. 49.
[20] *Arhitectura şi structura limbii*, p. 58.

BDD-A6461 © 2010 Editura Universității de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 13:00:04 UTC)

diatopice sau geografice, 2) diferenţe diastratice sau verticale (de nivel) şi 3) diferenţe diafazice sau stilistice[21].

În mod firesc, taxinomia lui Coşeriu necesită detalieri, atît pe baza celor precizate de acest lingvist, cît şi pe baza raportării la diviziunile avute în vedere de alţi specialişti. Cele mai relevante precizări le-a făcut Coşeriu în legătură cu diferenţele diatopice, din perspectiva cărora se disting limbile funcţionale sintopice reprezentate de dialecte şi de graiuri. Desigur, aceasta vizează în mod evident limba populară, dar uneori şi limba literară, în măsura în care aceasta cunoaşte diferenţieri regionale sau corespunde dialectelor, ca în evul mediu european. În legătură cu diferenţele verticale sau diastratice, care caracterizează unităţile sinstratice ale limbii, situaţia este mai puţin clară, deoarece Coşeriu nu indică întotdeauna ce înseamnă de fapt „nivel de limbă". Se aduc în discuţie cu acest prilej comunităţile diferenţiate pe caste din India[22], dar acesta este un fenomen singular, încît nu poate fi relevant şi, de aceea, este preferabil de admis precizarea că aici se includ „diferenţe între limba comună şi «dialect» (ca «limbă populară»)"[23], limba comună fiind *limba literară*. Este normal, prin urmare, să se admită, aşa cum proceda G. Ivănescu, că nivelurile limbii sînt, în primul rînd, limba populară („nivelul minor") şi limba literară („nivelul major"). Coşeriu nu face însă în mod clar o astfel de afirmaţie, deşi acest lucru se poate deduce şi din opoziţiile realizate cînd precizează: „diferenţele diafazice – conform comunităţilor – să fie notabile, de exemplu, între limba vorbită şi limba scrisă, între limba «uzuală» (germ. *Umgangssprache*) şi limba literară, între modul de vorbire familiar şi cel «public» (sau, eventual, solemn), între limbajul curent şi limbajul administrativ etc."[24]. Trecînd în zona diferenţelor diafazice sau stilistice, distincţii care erau atribuite uneori în mod implicit şi domeniului vertical (diastratic), clasificările, interesante din punct de vedere teoretic, sînt de cele mai multe ori greu de aplicat la situaţiile concrete, la vorbire, dacă se urmăreşte identificarea unităţilor sinstratice şi sinfazice. Situaţia nu se clarifică suficient nici prin precizarea că cele trei domenii ale limbii sincronice sînt obiectul a trei discipline lingvistice, dialectologia, sociolingvistica şi stilistica limbii[25], ţinînd cont de graniţele mobile ale acestora (mai ales ale ultimelor două).

Deşi urmăreşte să stabilească sistemele care stau în mod nemijlocit la baza actelor de vorbire, Eugen Coşeriu observă că „limba funcţională nu este limba exclusivă a nici unui vorbitor şi a nici unui text", încît „poate în

[21] Vezi *Limba funcţională*, p. 263 şi *Arhitectura şi structura limbii*, p. 59.
[22] *Limba funcţională*, p. 264.
[23] *Ibidem*.
[24] *Ibidem*, p. 265.
[25] *Arhitectura şi structura limbii*, p. 63.

BDD-A6461 © 2010 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 13:00:04 UTC)

unele texte strict ştiinţifice" se foloseşte o formă unică a limbii sincronice[26]. În acest caz, dacă „limba funcţională este o formă ideală, ca obiect al lingvisticii structurale, care este nu numai sincronică, ci şi sintopică, sinstratică şi sinfazică", se poate constata că obiectivul de a determina limbile funcţionale ale limbii sincronice nu este atins, căci rezultatele investigaţiei au condus la constatarea existenţei unor combinaţii, iar nu a unor sisteme care să delimiteze şi să genereze tipurile de vorbiri.

Aşa cum se poate observa, construcţia inductivă intenţionată de Coşeriu, pornind de la vorbire spre limbă (uneori, aşa cum s-a amintit, cu predispoziţia de a dizolva limba în vorbire) nu conduce la determinări precise ale limbilor funcţionale din sincronia limbii istorice, deorece vorbirea însăşi se construieşte prin amalgamări de limbi funcţionale, aşa cum natura oferă elementele chimice în compuşi, iar nu în stare pură (limba istorică este, de altfel, şi ea, naturală!). Numai o limbă artificială poate fi actualizată ca un sistem pur, întotdeauna identic cu sine, prin urmare o limbă funcţională perfect distinctă. Ca atare, pentru limba istorică, limbile funcţionale sînt de fapt repere de raportare (cum lasă să se înţeleagă şi Coşeriu, în cele din urmă), iar nu modele minime de realizare a vorbirii, fiindcă asemenea modele nu există decît teoretic. Totuşi, din punct de vedere metodologic, conceptul „limbă funcţională" este util, fiind primul nivel de abstractizare în raport cu vorbirea, reprezentînd imaginea-tip pentru variantele realizate concret în vorbire şi întrunind un ansamblu de trăsături comune ale acestor variante, organizate într-un sistem individualizat şi cu un grad ridicat de coeziune. De obicei, o limbă funcţională interferează cu altele, iar, uneori, cu limbajele nonverbale, atunci cînd realizează vorbirea. Limba istorică, privită sincronic, nu este o însumare a limbilor funcţionale, ci gradul de abstractizare cel mai înalt al limbii, în care imaginile-tip ale sistemului sînt raportabile la cele din limbile funcţionale, dar ele sînt mai puţin numeroase fiindcă sînt mai generale. Între aceste extreme, limba funcţională şi limba sincronică, se distribuie, la diferite nivele, celelalte diviziuni ale limbii stabilite de specialişti, între care dihotomia limbă populară – limbă literară este cea mai importantă şi cea mai particularizantă pentru limbile istorice.

Uneori, însuşi statutul de limbă de sine stătătoare al unui grup de dialecte este girat de existenţa limbii literare, încît, cum observă, de altfel, şi Coşeriu, dialectele franco-provensale din centrul Franţei nu sînt considerate o limbă istorică distinctă, fiindcă nu şi-au creat un aspect literar. Pe de altă parte, grupul dialectelor flamande şi grupul dialectelor olandeze au fost considerate mult timp ca alcătuind limbi diferite, deorece

[26] *Ibidem*, p. 60.

BDD-A6461 © 2010 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 13:00:04 UTC)

aveau forme literare deosebite, în ciuda faptului că aceste grupuri dialectale nu împiedică înţelegerea dintre vorbitori. Reciproc inteligibile sînt dialectele olandeze şi cu dialectele germanei de jos vestice, dar acestea sînt repartizate limbii germane, fiindcă limba literară este aici germana. Dintr-o altă perspectivă, există limbi literare al căror sistem este în mare parte similar aceluia din limba populară, cum este cazul limbii române şi al altor limbi din estul Europei, dar, în Occident, de obicei limbile literare au viaţă independentă, ce ţine de activitatea erudiţilor (ca în franceză, italiană, engleză etc.). În plus, aşa cum observa Noam Chomsky, într-un caz ca cel al limbii chineze, numai scrierea comună întruneşte dialecte şi graiuri care în vorbire nu relevă vreun fel de afinităţi.

Se pare că problema dacă în lingvistică trebuie plecat de la limbă sau de la vorbire nu trebuie pusă în mod tranşant, căci, pe de o parte, limba nu se poate studia privind-o în sine, fără a avea în vedere şi situaţiile concrete pe care le oferă vorbirea (şi redarea ei prelucrată în texte), iar, pe de altă parte, vorbirea se produce pe baza limbii, încît, chiar atunci cînd se porneşte de la fapte empirice, ele sînt interpretare şi apreciate avînd în vedere limba. Ca atare, dacă s-ar încerca un răspuns la întrebarea formulată de Louis Hjelmslev: „În ce grad se poate considera ca sistem un stadiu de limbă?”[27], acesta ar fi că orice stadiu de limbă are un sistem corespunzător gradului de abstractizare reprezentat de stadiul respectiv. Chiar orice vorbire are un sistem, rezultat din elemente comune abstrase din limbile funcţionale antrenate în realizarea ei, între care, după cum a specificat Coşeriu, una reprezintă elementul determinant şi repartizează vorbirea (sau textul) la un dialect, la un nivel, la un stil etc. al limbii istorice.

THE SUBDIVISIONS OF LANGUAGE ACCORDING TO ITS FUNCTIONS

(Abstract)

The aim of this work is to offer a theoretical and critical analysis of the opinions concerning the language division, starting from the specialists' proposals. The result of the inquiry is that, between *language* (fr. *langue*) in Saussurian view and *functional language* in Coseriu's theory, it is necessary to admit Ivănescu's dichotomy *folk language – literary language*. The folk language has, as important sections, the dialects and, in the same time, literary language has the functional styles.

[27] Louis Hjelmslev, *op. cit.*, p. 35.

BDD-A6461 © 2010 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 13:00:04 UTC)